

Pyhät iloa vailla

Joy-Deprived Saints

By Jonathan Brentner, [August 19, 2023](#)

Tiedän, etten ole yksin tässä asiassa. Se on aivan liian yleistä sekä omien kokemusteni että muiden kertoman perusteella.

Kuulemme erinomaisia esityksiä evankeliumista, mutta ne päättyvät ilman päättämistä. Niissä ei mainita iankaikkista elämää eikä ihanaa toivoamme ylösnousseesta ruumiista. Joskus pastori kyllä mainitsee kirkkauden loppurukouksessaan, tai kenties siteeraa Joh. 3:16, mutta mitä "kirkkaus" tai "iankaikkinen elämä" merkitsee Uuden Testamentin kontekstin ulkopuolella? Tuleeko meistä henkiä, jotka leijuvat ympäriinsä kuin [Jacob Marley](#), vai löydämmekö itsemme istumasta yksin pilvellä harppu kädessä? Enpä usko.

Raamattu on varsin selvä siinä, että meillä on iloinen toivo saada kuolematon ruumis Jeesuksen ilmestyessä (1.Kor. 15:48-54, Fil. 3:20-21). Tämä ei ole mikään marginaalinen opetus, ei suinkaan, vaan se tulee useista kohdista, joissa sanamuoto on yksiselitteinen, eikä sitä voi tulkita väärin tarkoittamaan mitään muuta kuin toivoamme saada ylösnousemusruumis, kuten Vapahtajallamme oli noustuaan kuolleista.

Raamattu kertoo meille, että Jeesus ilmestyy - toivottavasti pian - ja tuolloin Hän herättää Kristuksessa kuolleet ja tempaa elossa olevat uskovat kohtaamaan Hänet ylailmoissa (1.Ts. 4:13-17). Silloin Herra antaa molemmille pyhien ryhmille kirkastetut ja katoamattomat ruumiit. Edellä mainittujen tekstien sanat viittaavat tapahtumaan,

jota tänä päivänä kutsumme "Tempaukseksi"!

Unohdettu ylösnousemus

Joskus mietin, uskovatko pastorit, jotka jättävät saarnassaan pois viittaukset ylösnousemukseen, todella sanat 1.Kor. 15:19:

Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.

Edellisissä jakeissa Paavali torjuu ne korinttolaiset, jotka väittivät, ettei ylösnousemusta ole olemassakaan (15:12-18). Jos se on totta, niin hän väittää, että silloin meidän on pääteltävä, että Jeesus ei noussut kuolleista ja uskomme on siten "turha". Tällaisen kauhean mahdollisuuden lopputulos on, että "Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut" ja me, jotka olemme elossa, olemme "kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat", koska toivomme ei ulotu tämän elämän ulkopuolelle (ks. jakeet 18-19).

Paavali aloittaa jakeen 20 sillä kirkkaalla tosiasialla, että "Kristus on herätetty kuolleista" ja jaksossa 1.Kor. 15:47-57 hän tiivistää ikuisen toivomme iloiseen todellisuuteen, joka liittyy ylösnousemukseemme Uuden Testamentin pyhinä. Kielellä, jota ei voi ymmärtää väärin tarkoittamaan mitään muuta, apostoli sanoo, että on tulossa aika, jolloin Jeesus herättää kuolleet katoamattomassa ruumiissa ja sen jälkeen muuttaa elossa olevat uskovat ilmestymisessään, eli seurakuntansa Tempauksessa.

Paavali korostaa iloista toivoamme jälleen kohdassa Fil. 3:20-21:

*Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi, joka on **muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi** sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi.*

Koska Jeesus nousi kuolleista, meidän yli-autuas toivomme on, että jonakin päivänä meillä on Vapahtajamme ruumiin kaltainen

kirkastettu ruumis. Jakeen 20 merkitys on Jeesuksen ilmestymisen "innokas odotus". Se merkitsee sielun kaipausta sitä aikaa kohtaan, jolloin Jeesus herättää kuolleet Kristuksessa ja täysin muuttaa meidät kuolemattomiksi. Jakeessa Room. 8:23 se on meidän huokauksemme, kun odotamme tulevaa "ruumiimme lunastusta".

En voi kuvitella, että Paavali olisi julistanut evankeliumia lisäämättä siihen ikuisen elämän toivomme kontekstin, eli sen, että odotamme kirkastettua ruumista Jeesuksen ilmestyessä. Selitän, miksi olen niin varma tästä kirjoituksessani [The Tragic Result of Divorcing the Rapture from the Gospel](#) (*Tempauksen ja evankeliumin toisistaan erottamisen traaginen seuraus*).

On ihana tietää, että Jeesuksen ansiosta saamme täydellisen syntien anteeksiannon. Me kaikki tarvitsemme muistutuksia Jumalan armosta ja vankkumattomasta rakkaudesta meitä kohtaan, kuten myös tulevan ylösnousemuksemme odotuksesta Jeesuksen ilmestyessä, mikä tänä päivänä on unohdettu useimmissa kirkoissa. Jälkimmäinen lohduttaa sieluamme, kun seuraamme maailmamme vajoamista väkivaltaan, laittomuuteen ja pahuuteen, joka ylittää kaiken, mitä koskaan kuvittelimme mahdolliseksi.

Vauvan poisheittäminen pesuveden mukana

On olemassa vanha sanonta, joka juontaa juurensa vuoteen 1512: "Heitetään lapsi pois pesuveden mukana". Sanonnan taustalla on ajatus, että jos osa käsitteestä on hyvä, niin älä heitä sitä kokonaan pois siksi, että osa siitä on mielestäsi huono.

Eivätkö monet pastorit tee tätä nykyään? He pelkäävät pelätyn sanan "Tempaus" mainitsemisen kielteisiä seurauksia, joten sen lisäksi, että eivät koskaan mainitse Jeesuksen tulevaa ilmestymistä, he eivät myöskään mainitse Uuden Testamentin pyhien ylösnousemusta tai elossa olevien loistavaa muuttamista tuossa hetkessä. Vesi ja vauva lentävät molemmat ulos ikkunasta.

Yksi syy, miksi kirjoitin kirjan *The Triumph of the Redeemed-An Eternal Perspective that Calms Our Fears in Perilous Times* (*Lunastettujen voitto - ikuinen näkökulma, joka rauhoittaa*

pelkojamme vaarallisina aikoina), oli antaa pastoreille raamatullinen pohja Tempaukselle, jonka pohjalta he voisivat rohkeasti saarnata Jeesuksen ilmestymisestä ja niistä ylivuotavan riemullisista siunauksista, jotka siihen liittyvät, kun saamme kuolemattoman ja katoamattoman ruumiin. Kirjoitin myös tarjotakseni vankan raamatullisen perustuksen pre-Trib -tempaukselle, että uskovat voisivat iloita siitä, mikä heitä odottaa Tempauksen jälkeen.

Ihmettelen usein, miksi niin monet pastorit kieltäytyvät mainitsemasta iloista toivoamme elää ikuisesti loistavassa, ylösnousseessa ruumiissa. Tätä raamatullista totuutta voisi helposti korostaa mainitsemalla tiedät kyllä minkä.

Mielestäni tämä johtuu epäuskosta. Liittoteologiaan uppoutuneiden pastoreiden ja opettajien on hengellistettävä hyvin suuri määrä Vanhan ja Uuden Testamentin kohtia, joissa opetetaan Israelin valtakunnan palauttamista. Näin tehdessään he kieltävät Ahdistuksen ja Jeesuksen tuhatvuotisen hallinnan todellisuuden. Ja näiden erheellisten uskomusten vuoksi heidän on löydettävä vaihtoehtoisia tulkintoja kohdille, joissa viitataan Jeesuksen ilmestymiseen tapahtumana, joka on erillään Toisesta Tulemuksesta.

Jotkut liittoteologian kannattajat opettavat, että kohta 1.Kor. 15:50-54 tarkoittaa ennemmin uskovien uudistumista kuin tulevaa ylösnousemustamme. Olin täysin tyrmistynyt, kun luin ensimmäisen kerran tämän harhaanjohtavan tulkinnan, mutta kauhukseni tämä näiden jakeiden väärä tulkinta on yleistynyt monissa seurakunnissa. Tämä on paljon muutakin kuin pyhien fyysisen ylösnousemuksen unohtamista; se merkitsee pikemminkin tämän Jumalan Sanassa niin näkyvästi esiintyvän rakastetun käsityksen kieltämistä. Se on pyhitetty versio "parhaasta elämästäsi nyt".

Mikä on se iso juttu?

Tässä vaiheessa voisi kysyä: "Mikä on se iso juttu?" Niin kauan kuin evankeliumia julistetaan ja ihmiset reagoivat, miksi nostaa tällainen meteli?

Evankeliumin esittäminen voi kyllä tuottaa upeita tuloksia silloinkin, kun se tulee ilman kurkistusta raamatulliseen toivoomme ylösnousemusruumiista. Mutta miksi Herra ei voi tuottaa vähintään samoja tuloksia sisällyttämällä siihen iloisen toivomme?

Miksi on loukkaavampaa kertoa ihmisille, että Jeesus tarjoaa heille loistavan tulevaisuuden ylösnousemusruumiissa, kuin kertoa heille, että he ovat syntisiä, jotka tarvitsevat Jumalan anteeksiantoa? Mitä minä en näe tässä?

"Iso juttu" on tämä: kun pastorit toimivat siinä harhaluulossa, että Jeesuksen ilmestymiseen liittyvät totuudet loukkaavat tai jakavat sekä uskottomia että kypsymättömiä pyhiä, he riistävät kaikilta kuulemisen ihmeellisen tulevan ilomme yksityiskohdista.

Tällainen hiljaisuus johtaa ilottomiin pyhiin, joilta puuttuu myös opetus, jonka apostoli Paavali sanoo mahdollistavan meille "seisoa lujina" uskossamme (Fil. 4:1). Totuudet, jotka liittyvät 1.Kor. 15:48–57 oikeaan tulkintaan, rohkaisevat meitä pysymään uskollisina palvellessamme Herraa (ks. jae 58).

Lisäksi hiljaisuus koskien ikuista autuuttamme johtuu usein vakavammista asioista, kuin vain pelosta keikutella venettä sunnuntaiaamuisin. Liittoteologia sijoittaa Jeesuksen paluun kaukaiseen tulevaisuuteen, millä on se looginen seuraus, että uskovat keskittyvät tämän maailman asioihin Jeesuksen ilmestymisen asemesta.

Koska liittoteologia virheellisesti korottaa seurakuntaa Jumalan valtakuntana, se johtaa ajan mittaan suoraan preterismiin ja valtateologiaan eli dominionismiin. Nämä harhaoppiset opetukset jäävät kauas, kauas siitä, että tarjoaisivat sitä iloa, joka seuraa vakaasta raamatullisesta ymmärryksestä koskien toivoamme Jeesuksen läheisestä paluusta viemään seurakuntansa kirkkauteen.

Tämä on valitukseni koskien niitä, jotka julistavat evankeliumia mainitsematta iankaikkista elämää, tai ehkä säästävät sen loppurukoukseen (jolloin useimmat ajattelevat rukouksen sanojen

sijaan, mitä syödä). *Sellaiset esitykset estävät pyhiä kuulemasta edessään olevasta ihmeellisestä toivosta, ankkuristamme, joka pitää verhon sisäpuolella tämän elämän raivokkaimpien myrskyjen aikana (Hepr. 7:18-19).*

Kyse ei ole siitä, ettemmekö voisi kokea iloa kuulematta toivostamme; se on Pyhän Hengen hedelmä. Kuitenkin siinä auttaa suunnattomasti tieto siitä, että tulemme elämään ikuisesti ruumiissa, joka ei koskaan vanhene, sairastu, kuole, eikä koe mitään tämän elämän epämukavuuksia. Nämä ajatukset tuovat iloa sydämeeni joka päivä!

Miksi niin monet pastorit kätkevät nämä loistavat totuudet pyhiltä ja kieltävät heiltä sielujensa virkistykseen, joka tulee meidän iloisesta kirkkauden odotuksestamme?

Note: Please consider signing up for my newsletter on the home page of my website at <https://www.jonathanbrentner.com/>. Thanks!